

Първа глава

Семейна хармония

В предния двор цъфтяха червени цветя. Нанасе нямаше представа какви са те. Тя не се интересуваше от имената на цветята.

Домът на семейство Огата бе типична за средната класа просторна къща с широка веранда. Нанасе натисна звънеца и зачака.

Кварталът бе тих, само в далечината се чуваха свирките на влакове.

Отвори ѝ Сакико Огата. Жената нямаше петдесет години, но изглеждаше доста по-стара, може би заради твърде обикновеното кимоно, което носеше.

– Заповядай!

Едва след като Нанасе се представи, Сакико се усмихна с видимо облекчение и я въведе в дневната.

Всички мебели бяха нови. Очевидно семейството държеше постоянно да сменя обзавеждането с евтини нови неща.

Сакико прочете препоръката, погледна Нанасе и отново се усмихна.

– Ооо, госпожа Акияма много те хвали!

Нанасе кимна леко. Тя не я беше чела, но знаеше какво пише в нея. Очакваше, че както обикновено, когато постъпваше при ново семейство, домакинята ще се поинтересува защо е напуснала предишната си работа, за да прецени дали е било по нейно желание, или

са я уволнили. Сакико Огата обаче не я попита нищо. Тя дори не намери за нужно да разведе новата домашна помощница из къщата, както бе прието в такива случаи. Просто седеше срещу нея с безизразно лице и отнесен поглед.

Нанасе се опита да отгатне мислите на Сакико. Но това, което можа да разчете, бяха само откъслечи.

Плочките в банята започват да падат. За вечеря ще направя задушено телешко с чушки и мисо. Настройката на телевизора не е в ред, ключът на килера се е счупил. Трябва да кажа на Нанасе, че оризоварката не работи и утре ще доставят нова от магазина за електроуреди.

Сакико не бе ангажирана с други мисли освен за домакинството. Но дали в нейния случай можеше да се говори за мисли или по-скоро за делнични хрумвания, реещи се из празното пространство на съзнанието ѝ? Дали пък жената не бягаше от нещо, търсейки убежище в рутината на ежедневието?

Нанасе се бе сблъсквала многократно с подобен тип манталитет. Той бе присъщ на мекушавите жени от средната класа, прехвърлили четирийсет. Макар да бяха свикнали да ги пренебрегват и да си даваха сметка, че мъжете им са загубили всякакъв интерес към тях, те се стараеха да изтрият този факт от съзнанието си.

Сакико погледна куфара на Нанасе, помисли си колко ли е тежък и колко ли е уморена тя, след като го е влачила нагоре по хълма, и накрая се сети да ѝ предложи чай.

– Да отидем да пием чай в кухнята.

Сакико стана и отново се усмихна на Нанасе. Усмивката ѝ бе безизразна. Нанасе се удиви, че в нея нямаше и капчица топлота, дори несъзнателна.

* * *

Нанасе не помнеше кога за пръв път осъзна, че притежава способност да чете хорските мисли. Но нито веднъж през осемнайсетте години на своя живот не я бе смятала за някаква необичайна дарба. Напротив, бе убедена, че много хора притежават такава способност, и съдейки по себе си, си представяше, че и другите я пазят в тайна. Приемаше я като даденост, която не бе нито в нейна полза, нито в нейна вреда. Обясняваше си я като още едно сетиво, подобно на слуха и зрението, което обаче изискваше да се положи малко старание. За да го разграничи от останалите си сетива, Нанасе трябваше да полага известни усилия да установява мисловен контакт с хората или да се изолира. Както тя се изразяваше – „да вдига и да спуска резето“. Особено внимателно трябваше да преценява кога „да държи резето спуснато“ и кога „да го вдига“. От опит знаеше, че ако „го вдигне“, когато не ѝ е необходимо, мислите на събеседника ѝ ще нахлуят неудържимо и тя ще се окаже неспособна да разграничи словесния от мисловния му поток. А това би я поставило в изключително опасна ситуация, в която скритата ѝ заложба можеше да излезе наяве по непредпазливост.

Същия ден, докато Сакико обясняваше домашните ѝ задължения, Нанасе от време на време „вдигаше резето“ и се опитваше да надзърне в мислите ѝ. Но всеки път сякаш се натъкваше на задръстено с отпадъци бунище, от което не можеше да изрови нищо по-съществено – нито какво мисли Сакико за семейството си, нито дали нещо я вълнува.

Главата на семейството Хисакуни Огата бе началник на административния отдел в корабостроителна компания. Семейството имаше две деца. Дъщерята Ейко бе студентка четвърти курс в девически колеж. Синът Джуничи току-що бе постъпил в университета. Ейко бе красавица, а Джуничи – блед и хърбав. И два-

мата бяха наследили хедонистичните наклонности на баща си. Това бе всичко, което Нанасе можа да научи от Сакико за семейството, съдейки предимно по думите ѝ.

Стана късно, но нито Хисакуни, нито синът и дъщерята се бяха прибрали. Изглежда, че това бе нещо обичайно за тях, тъй като изражението на Сакико си оставаше все така невъзмутимо. След леката вечеря тя не пожела да разговаря повече. Втренчила празен поглед в телевизора, чакаше Нанасе да ѝ поднесе чай.

Малко след единайсет часа се върна Хисакуни. Нанасе бе уморена, но се пребори със сънливостта си, за да се запознае със своя нов работодател.

– Децата още ли не са се върнали? – попита Хисакуни жена си.

Нанасе понечи да го поздрави, но той не ѝ обърна внимание.

– Няма ги – отвърна Сакико и представи Нанасе с обичайната си безизразна усмивка.

– Моите уважения! – поклони се Нанасе и „вдигна резето“.

Хисакуни я погледна за миг и отвърна на поздрава ѝ с небрежно кимване, оприличавайки я подсъзнателно на момичетата от първокласния клуб, в чиято компания бе допреди малко. Очевидно от позицията си на административен директор бе добил навик да наблюдава хората.

– Ще пиеш ли нещо? – попита го Сакико.

Хисакуни погледна стенния часовник.

– Чаша чай.

В момента не му се пиеше чай, а по-скоро се безпокоеше за Ейко, макар да не би го признал пред себе си. Всъщност Хисакуни си въобразяваше, че вече се е примирил с недостатъците на дъщеря си и с лекомисленото ѝ поведение, но дълбоко в себе си се притесняваше

за нея. Успокояваше се едва когато я чуеше да се извинява, че е закъсняла. Това му стигаше, колкото и да не вярваше на обясненията ѝ.

Нанасе бе наясно, че реакцията му няма нищо общо с обикновената родителска привързаност. Той просто ревнуваше дъщеря си.

Към жена си Хисакуни не изпитваше никакви чувства. За него тя бе нещо подобно на добиче, което едва ли заслужава да му се обръща каквото и да било внимание. Бяха изминали почти десет години, откакто за последен път бе имал сексуален контакт с нея, все още под въздействието на скътания някъде дълбоко в душата му спомен за красотата ѝ на младини. Отдавна бе престанал да разговаря с жена си дори от състрадание. Каквото и да ѝ кажеше, щеше да се издаде колко силно я презира. Сакико усещаше това и с поведението си му бе дала да разбере, че предпочита да бъде пренебрегвана, отколкото презирана.

Съзнанието на Хисакуни бе заето предимно с отношенията между служителите и проблемите в компанията, а на втори план с младите жени. Последните бяха обект на пресилено внимание, само и само да поддържа мъжкото си самочувствие. Надзъртайки в мислите му, Нанасе не откриваше нищо друго освен празнота.

– Значи си на осемнайсет? – обърна се към нея Хисакуни, сякаш разговаряше с някоя от компаньонките в клуба, и побърза да приключи разговора. – Хубаво нещо е младостта! Да, хубаво нещо е! – каза той, поклащайки глава.

В клуба, който посещаваше, имаше едно момиче почти на възрастта на Нанасе. Той спеше с нея. Казваше се Сецуко. Беше доста сексапилна.

– Да, наистина! – съгласи се с него по навик жена му. Както обикновено тя се бе загледала в късното шоу по телевизията.

Ейко се върна пийнала. Приятелят ѝ я бе почерпил, завел я бе в един мотел и след това я бе изпратил с кола до къщи. Тя погледна Нанасе и реши, че в присъствието на момичето не е нужно да се извинява за закъснението си. Съобрази обаче, че все пак е добре да обясни нещо.

– Йошие не дойде тази вечер. Ако бяхме заедно, щеше да ме изпрати с колата си и да се върна по-рано. Затова се наложи да изчакам Китани да ме изпрати. На него му се танцуваше още, но си тръгна специално заради мен.

– О, чудесно! – кимна с усмивка Хисакуни.

– Колко е мил Китани! – добави Сакико.

След като поиска да ѝ донесат чай, Ейко реши да побъбри с новата прислужница.

– Казваш се Нанасе, нали така? Мога ли да те наричам Нана? Ама наистина ти завиждам, че си на осемнайсет! Как ми се иска и аз да съм отново на осемнайсет!

На Ейко дори не ѝ минаваше през ум да си направи сама чай. Тя смяташе, че това е задължение на майка ѝ. Сакико от своя страна бе свикнала да изпълнява желанията на дъщеря си. А Хисакуни пък нямаше нищо против техните отношения. Именно заради безропотното си поведение Сакико нямаше никакъв авторитет пред дъщеря си.

Докато разговаряше с Нанасе, Ейко преживяваше отново секса с Китани, с когото току-що се бе разделила. Споменът я изпълваше със сладострастие. А Нанасе, която все още нямаше опит с мъжете, следеше с особен интерес какво се случва в главата на това момиче.

Превъзбудената Ейко започна да занимава семейната аудитория с разни истории за ухажорите си.

– В един момент Китани нарочно настъпи Такада.

И тогава Такада престана да ми хвърля странни погледи...

Подозрително свободното държане на Ейко наведе Хисакуну на мисълта, че забавленията на дъщеря му не са чак толкова безобидни. „Опитва се да ми замаже очите“, помисли си той и във въображението му изплуваха огъващите се похотливо голи тела на Ейко и студента Китани, когото бе виждал само веднъж. Нанасе се възползва от имажинерната версия на сексуалните преживявания на Ейко, за да проникне още по-дълбоко в мислите на Хисакуну. Въображението му продължаваше да чертае силуети, този път на дъщеря му и на любовницата му Сецуко, и да ги налага един върху друг. Той правеше това не толкова за да потисне яда си, колкото да се зарежда с емоции. И продължаваше да слуша дъщеря си с благосклонна усмивка.

Когато разказваше за флиртовете си, Ейко долавяше с женската си интуиция похотливи нотки в усмивката на баща си. Усещането, че той задоволява сексуалните си желаниа чрез нея, я изпълваше с отвращение. Тя не можеше да му прости и за това, че се унижава да приема покани от клиенти на компанията, за да яде и пие за чужда сметка в скъпи клубове. Ейко обаче нямаше представа, че баща ѝ си има любовница – компания в нощен клуб, осигурена му от подизпълнителска фирма.

Нанасе бе изненадана, че макар току-що да се бе появила в дома на Огата, семейството се държеше както обикновено. Най-вероятно това се дължеше на факта, че всички в този дом бяха чужди един на друг. Тя се съмняваше, че появата на сина Джуничи ще промени атмосферата.

Късното телевизионно шоу свърши, но Джуничи не се беше върнал. Никой не показваше безпокойство за

момчето. По всичко личеше, че дори не се сещат за него.

– Време е да лягаме! – рече Хисакун и стана, щом телевизорът угасна.

Нанасе усети, че не словоохотливостта на Ейко, а по-скоро звукът от телевизора служеше за фон на привидната семейна хармония тази вечер. Щом телевизорът замлъкна, в къщата се възцари тягостна тишина.

В момента, когато излизаше от дневната, Хисакун внезапно спря. Хрумна му, че с нищо не е показал неодобрение към закъснението на дъщеря си. Дали не бе редно все пак да ѝ каже нещо, преди да легнат? Това бе негово родителско задължение, било то и формално, а и така щеше да продължи да се вписва както подобава в ролята на любящ баща на сцената на семейния мир и сговор.

– Отсега нататък искам да се прибираш по-рано! – рече Хисакун с колкото се може по-мек тон.

– Добре, съжалявам!

Ейко вече имаше готов отговор, защото знаеше какво ще каже баща ѝ в момента, в който се спря. Това обаче не изчерпваше разговора. Тя също трябваше да влезе в ролята си на непокорна дъщеря и не смяташе да му отстъпва.

– Не съм очаквала, че баща ми ще се върне по-рано от мен в събота вечер – подсмихна се тя.

Хисакун също се подсмихна. Почувства се неловко. И Сакико се позасмя с изкривена физиономия. Само Нанасе не реагираше, преструвайки се, че разтребва масата. Всъщност за нея този смях не изличаваше напрежението, а по-скоро изваждаше на показ празнотата в семейството.

Когато всички си легнаха, Джуничи още не се бе прибрал.

Нанасе бе настанена в стаичка от шест-седем квад-

ратни метра. Беше откъм улицата и бученето на минаващите коли често я будеше. На разсъмване, към четири-пет часа, в гаража до входа заглъхна ревящият мотор на спортна кола. Нанасе знаеше, че Джуничи има ключ, и затова не стана да му отвори.

Беше неделя и всички спаха до късно. Сакико се излежава до към десет часа. След като вече имаха прислужница, можеше да си го позволи.

По обед, минавайки покрай стаята на Джуничи, Нанасе дочу силно боботене. Спря се и се заослушва озадачена, но не ѝ мина през ум, че някой бълнува. Точно в този момент се появи Ейко, която току-що бе станала.

– Той често приказва насън. Не му обръщай внимание. Но който го чуе за пръв път, се стряска – засмя се тя.

Към два часа се появи Джуничи и още сънен изсърба една паница супа от мисо – проверено средство против махмурлук. През нощта бе изпил половин бутилка уиски в апартамента на едно момиче. Тя бе негова съученичка от прогимназията, която работеше като компаньонка в нощен клуб. Казваше се Сецуко. Беше доста сексапилна.

Оказваше се, че баща и син са в интимни отношения с една и съща жена. Нещо повече, Джуничи знаеше това.

Нанасе се взираше изпитателно в младежа. Представяше си го как с чаша уиски в леглото на Сецуко се присмива на баща си, като по този начин се разтоварваше от омразата си към него.

– Какво си ме зяпнала? Май ти изглеждам интересен, а? – погледна я Джуничи и захвърли празната паница върху масата. Възползвайки се от това, че са сами в кухнята, той искаше да я подразни.

Смутена, Нанасе отмести поглед и отвърна:

– А, не... нищо особено...

Поради нарцистичната си натура Джуничи изпита удоволствие от това, че я притесни.

Този ден Нанасе „държеше резето спуснато“, докато дойде време за вечеря. Тя бе силно шокирана, когато откри, че и Джуничи има връзка с въпросната Сецуко. От десет и повече години насам четеше хорските мисли и едва ли нещо можеше да я учуди, но този път бе потресена.

„Ужас! Досега не съм попадала на толкова противно семейство!“, помисли си тя.

Огата имаха негласно правило да прекарват неделята у дома. Това бе денят, в който всички парадираха, че държат на семейството, може би за да го опазят от пълен разпад.

Тази неделя бе слънчева и Хисакуни цял ден се занимаваше с градинска работа. Останалите гледаха телевизия или се бяха затворили в стаите си. От време на време сновяха из къщата, а когато се разминаваха по коридорите, си разменяха плоски шегички, смееха се или подвикваха от верандата безобидни закачки към Хисакуни.

– Ей, сестра ми, задникът ти е станал много голям!

– Интересно ми е как успя да намериш вратата снощи?

– Мамо, пак вървиш прегърбена!

– Виж какъв ужасен пуловер е навлякъл баща ни! Няма вкус този човек!

– Татко, по-добре свали шапката, утре в службата ти да помислят, че си хванал тен на голф игрището!

– Я какво коремче си заформил, Джуничи!

– О, мамо! Имаш бял косьм. Ето го! Дай да го откъсна!

За разлика от другите Сакико не отвърщаше на шегите. Реагираше както винаги с дежурната си усмивка.

Всички в семейството бяха свикнали с ролите си.

Обикаляха из къщата с прикрита враждебност, избягваха всякакъв физически контакт, общуваха с добре заучени от телевизионните сапунки жестове.

Нанасе се задушаваше в тази обстановка. Още предишната вечер усети, че няма да се задържи дълго тук.

Точно в седем часа, когато вечерята бе готова и започваха новините по телевизията, всички се събираха в дневната. Това бе друго, също така негласно правило, на което се крепеше семейството.

– Ще пиеш ли уиски? – попита Сакико мъжа си.

Сакето почти се е свършило. Дано да поиска уиски.

– Предпочитам малко саке – отвърна Хисакуни.

А, всичко е ясно. Нали в клуба не сервират саке и там не може да тие. Ама че досаден дъртак! Ще му дам да се разбере.

– На мене сипи уиски – обади се Джуничи, но усетил предизвикателния си тон, побърза да обясни: – Утре трябва да стана рано. Имам нужда от едно питие, за да ме приспи.

– И за да си избиеш махмурлука – подметна Ейко.

Независимо от разликата в половете сестрата и братът имаха еднакъв метаболизъм.

Джуничи се засмя и не каза нищо. Той смяташе сестра си за глупачка, също като майка им. Но това, с което не можеше да се примири, бе, че за разлика от майка им Ейко не се признаваше за глупачка. Напротив, смяташе се дори за по-умна от останалите жени.

Безнадежден случай!

Още по-дразнещо бе, че Ейко гледа да изкопчи колкото се може повече от семейния бюджет, за да си купува дрехи.

За какъв дявол ще пилее парите на баща ни, като в крайна сметка ще се ожени? Ако ѝ поискаш обяснение обаче, ще каже, че се нуждае от пари, за да поддържа хубавата си външност.

– Нана, донеси уиски и саке! – поръча Сакико.

Нанасе отиде в кухнята и започна да се суети в кой съд да затопли сакето и кои чаши да използва. Способността ѝ да разбира какво мисли Сакико я улесняваше да се ориентира бързо в домакинството. Още повече че Сакико не мислеше за нищо друго освен за дреболии от този род. Но и това криеше своите опасности. Нанасе си даваше сметка, че ако изпълнява всичко така, както Сакико би искала, ще събуди подозрение. В такива случаи умишлено се правеше на несъобразителна.

Този път нарочно избра неподходящи чаши, за което Ейко доста тактично ѝ направи забележка.

– О, нима няма по-малки чаши за уиски? Тези са за шампанско.

Ама че малоумница! Селянка!

У Ейко отново заговори нетърпимостта към всички останали от женското съсловие.

– Няма значение! Предпочитам в по-голяма чаша – прекъсна я Джуничи.

Я не се вземай толкова на сериозно, Ейко! Нахална кучка!

На лицето на Ейко се изписа саркастична усмивка.

Този нещастник се прави на интересен! Алкохолик!

Хисакунни също се усмихна иронично.

– Джуничи, ти май хареса Нана?

Аха, това ли те заинтригува толкова? Развратник стар!

– Падам си по всички момичета.

Включително по твоята любовница! Изкуфял негодник!

– Я виж ти! – Хисакунни нямаше какво друго да каже.

Той бе по своему чувствителен на тема младост. Причина за това бе, че в повечето случаи проблемите сред персонала на компанията възникваха заради нетърпимостта на младите служители към висшесто-

ящите. Той недоумяваше откъде се взема тази скандална твърдоглавост. И си внушаваше как, ако собственият му син Джуничи му се опъне за нещо, слабостта и объркването му ще го издадат и това ще е краят на родителския му авторитет. Подобни притеснения го изнервяха.

Нанасе вече имаше впечатления от Джуничи и безпокойството на баща му ѝ се струваше неоправдано. На Джуничи му липсваше смелост, макар да се правеше на нахакан. Стигаше баща му да повиши тон, и щеше да подвие опашка. Самият Джуничи не го съзнаваше и се репчеше, за да прикрие страха и чувството си за вина, но и най-малкият повод бе достатъчен да извади на показ уязвимостта му.

– Джуничи, колкото и да се умилкваш на Нана, няма да я омаеш. Тя вече те чу как бълнуваш – подхвърли Ейко на брат си.

Така ти се пада!

Джуничи реши да се прави на клоун, опули очи срещу Нанасе и с престорено притеснение подвикна:

– И какво толкова съм казал насън?

„Не издържам повече тук! – помисли си Нанасе. – Как не можах да попадна на нормално семейство, ако ще и постоянно да спорят, да се карат и дори да се обиждат. Наистина щеше да е по-добре.“ Изведнъж я обзе желание да сложи край на фалшивата им семейна идилия.

– Ами име на жена – отвърна тя и се подсмихна.

Джуничи зяпна от изненада. Ейко със затаен дъх облизваше устни.

– Ооо! Име на жена! – обърна се Хисакунни към Нанасе с леко приповдигнат тон. Вживявайки се в хегмонната си роля на глава на семейството, той се чувстваше длъжен да се произнася дори по незначителни поводи.

– Кое име каза?

– Каза „Сецуко“ – отвърна Нанасе, без да ѝ мигне окото.

Лицето на Хисакуни пламна мигновено.

Джуничи се стъписа.

Ето че се случи! По дяволите! Бъбрива кучка!

Ейко усети промяната в настроението на баща си и брат си. Нещо не беше наред.

Странно. Аз също го чух и съм сигурна, че не спомена никакво женско име.

„Как можах да се изпусна!“, започна да се укорява Нанасе. Тя не предполагаше, че Ейко е чула какво бланува Джуничи. Трябваше незабавно да я разсее, като насочи вниманието ѝ към създалото се напрежение между баща и син и да се възползва от подозрителността помежду им.

– И след това... – Нанасе се престори, че напруга паметта си. Всъщност тя се опитваше да открие в мислите на Хисакуни и Джуничи името на клуба, в който работеше Сецуко, но безуспешно.

Вниманието на Джуничи бе насочено към баща му. Той следеше неговото изражение и реакция. А Хисакуни се питаше дали става дума за една и съща Сецуко, дали е възможно синът му да я познава.

– Е, и какво след това? Нещо друго каза ли? – продължи Хисакуни.

– О, Нана! Хайде стига толкова, имай милост към мен! – обади се отново с престорено шеговит тон Джуничи.

Нанасе си даваше сметка, че става център на внимание, а това бе опасно. Затова реши, че ще бъде неразумно да разкрие името на клуба. Честта на фамилията и този път остана ненакърнена.

Последва напрегната тишина. След малко Хисакуни избухна в еуфоричен смях.